

Fecske Csaba

ŐSZI LÉGY

Miskolcra tegnap beszökött az ősz
a Déryné utcán szembejött velem
mintha súgott volna valamit de nem
állt meg úgy tűnt az útja sietős
fiatalok ültek a teraszokon
tisztá szemük mint vadvíz csillogott
jókedvüket én nem vettem zokon
mint bágyadt őszi légy ódöngtem ott
a lemenő napban lángra gyúlt a hegy
pernyeként libbentek a madarak
sírtak a megpörkölődött levelek
nesztelenül tört rám az alkonyat
vénasszonyok nyara ez sovány öröm
mi fájóbb ami elmegy vagy ami jön
a kis utcát mohón falják lépteim
lapockává korcsosult már a szárnyam
mi enyém volt rég összetörve látom
lányszemek csillogó kirakatában

KIS PORCELÁNEDÉNY

templom oldalfalában nyughelyed
porrá lettél ahogy az írva van
még mindig csordultig vagyok veled
könnyem nincsen sírásom hangtalan
már elaludt a fájdalom bennem

az idő dolgozik érdekemben
egyszersmind ellenem is keményen
ki szűken voltál az életemben

elférsz egy kis porcelánedényben
egyszerű ez de én mégsem értem

számtalan emlék rajzik fejemben
egy régi nyárban felejtettek
mintha te hívnál meglátogatlak
gyertyát gyújtok és magamra hagylok
már hallom a titkolódzó csöndben

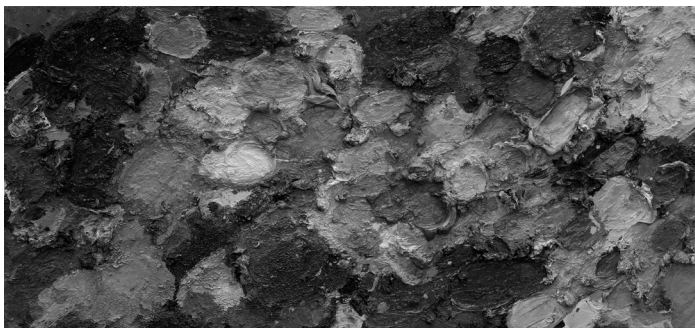
hogyan helyéről az idő kizökken
súgja hang *csak az van ami lehet*
és ami van füstként elszivárog
hagyj békén végre csak arra várok
hogyan ne gyötörne többé hiányod

KULCSZÖRGÉS

benéz az ős az ablakon
nyála végigcsorog a homályos üvegen
régien kopott szálloda egy idegen városban
mintha Szindbád távolodó lépteit hallanád
a kihalt folyosón emlékező falak közt lézeng
a félhomály ami többet takar el mint ami van
csak azért hogy szép legyen csupasz égő
fénye kaparásza retinád átlátsz a falakon
lelepleződik múlt és szerelem fájt-e valakinek
nem tudhatod legföljebb sejtet
elfordul a kulcs a zárban sokat ígérő hang a
durva kattanas ajtó nyílik és lehetőség
megtörténik ami meg (és nem ami nem)
és vers lesz belőle vagy keserű szájíz

KÉTELKEDŐ

fügefafa vagy a telkemen
árnyékot terítesz nekem
amikor nagyon tűz a nap
s izzik a hús a bőr alatt
rigó füttyül az ágakon
hangjukban öröm fájdalom
becsukott szemmel hallgatom
fűszál cirógat szél legyint
azt álmodom hogy nem vagy itt
kipattan a szemem s látom
árny suhan át retinámon
azzal áltatsz hogy létezel
de én sehogy sem érlek el
nincs rajtad még egy füge sem
ágaid lógnak üresen
azt hittem táplálsz majd de nem
olyan fa vagy te Istenem
amelyik gyümölcsöt terem
így hát csak nyálamat nyelem
a hiányoddal vagy jelen
én miért vagyok ha te nem

*Paletta interpretáció, 2021
(olaj, vászon, 49 x 90 cm)*